

om det er rigtigt, hvad jeg før sagde, at det er umuligt at gaae i Detail med denne Sag, vil jeg tillade mig at henvise til Landstingets Betænkning, hvor Udvalget siger, at det umuligen kan være dets Hverv at skulle gjøre Revisorerens Arbejde; nei, det er ganske vist, det undrer mig næsten, at det har gjort saameget Arbejde ved denne Sag, som det har gjort. Dette Revisionsvæsen er og bliver i en høist ufuldstændig Skikkelse, naar der ikke kommer en Reform i hele Sagen.

Sjæberning: Jeg troer, at medens en Deel af de Betragtninger, som det ærede Medlem har fremsført, ere ganske rigtige, saa ere de i deres Hæelhed ikke rigtige. Det er vistnok ganske rigtigt, at man i en Forsamling som denne let kommer til at gjøre den politiske Indflydelse formieget gjældende ved saadanne Valg, men det er ikke ganske rigtigt, at den aldeles ikke skulde gjøre sig gjældende. Den maa til en vis Grad gjøre sig gjældende, og jeg vil gaae meget videre og sige, at det er meget tvølsomt, om vi igjennem et Institut som det, den ærede Rigsdagsmand omtaler, engang vare naaede saavidt, som vi under de nuværende Omstændigheder ere. Jeg skal kun gjøre opmærksom paa, at medens den franske Regnskabsret, der staaer som Model for alle andre, og som har bestaaet længst og med største Fuldstændighed, var i fuld Virksomhed, er der undsluppet den 15 Millioner Francs, som man albrig ved nogenstømhøist Undersøgelse har kunnet opdage, hvor ere blevne af, og de ere undslupne, just fordi den politiske Virksomhed var borte. Der har været anstillet lange og kostbare Undersøgelser, ikke fordi man nogenstønde haabede at finde dem, det vil sige virkeligt at faae dem tilbage, men blot for at kunne komme under Veir med, hvorledes det var muligt, at 15 Millioner Francs kunde være undslupne en Regnskabsførelse, der var saa vel ordnet; men det har været umuligt at komme til Rundskaab derom; som det sidste Skjønsmaal kom man derhen til, at man sagde: at da denne Regnskabsret var mere afhængig af den herskende Myndighed end af Repræsentationen, saa havde denne sidste til en vis given Tid lukket Døren for, at Administrationen

havde holdt en dobbelt Bogføring, den ene en formel, som var bragt ind under Revisionen, og som ikke havde omfattet alle de virkelige Indtægter, og den anden en reel, hvoraf de enkelte vedkommende sthyrende Personer meget godt vidste, hvortil de havde brugt de 15 Millioner, som man ingenstønde havde opført paa Regnskabet. (A. Hage: Naar?). Det var rigtigt nok i Omvæltningssaarene 1812—14. (A. Hage: Na!) Ja, de Exempler, den ærede Rigsdagsmand fremdrog som dem, der især skulde falde tungt paa Udbyttet af vor Statsrevision, falde ogsaa i en, om ikke saa gjennemgribende, saa dog i en ikke ubetydelig Statsomvæltningsperiode, og de Paaastande og Forlangender, man dengang gjorde fra Statsrevisionen, og jeg havde nær sagt det Høre, man bragte ind i Statsrevisionen for at fyldestgjøre sine politiske Formaal, kunde maaskee have bragt enhver Statsrevision paa Vildspor, der havde ladet sig berøre af disse politiske Indflydelser. Det vil jeg imidlertid Altsammen sætte tilside; jeg har blot udtalt disse Bemærkninger for at vise, at det, der er anført af den ærede Rigsdagsmand, ikke er ganske rigtigt. Jeg for mit Vedkommende kommer atter tilbage til, at man ved Valget af Statsrevisorer hovedsagelig bør see paa dem, der lidt efter lidt have lagt Dydighed, Over og Nidhærhed for Dagen, og vel vogte sig for at gjøre den politiske Mening formieget gjældende. Det er en Lære, som jeg bestandig har søgt at skaffe Indgang i Thinget, og hvad jeg fremdeles skal gjøre; men paa den anden Side siger jeg, det er ikke uden stor Betydning og for Dieblikket maaskee en nødvendig Betingelse, til en vis Grad at haandhave den politiske Indflydelse. Naar det ærede Medlem har sagt, at det var ønskeligt, om man mere kunde arbejde sig over til en Regnskabsret, og at man skulde see hen til Monarchiets Fællesforfatning, som har lovet en Regnskabsret, saa svarer jeg: see til Monarchiets Fællesforfatning, den har lovet en Regnskabsret og ikke holdt det, fordi den ikke har formaaet det; Regjeringen har ikke formaaet at skabe denne Regnskabsret, og hvorledes er det gaaet Monarchiet tilsigemes det ærede Medlem saavel som alle de øvrige Rigsraadsmedlemmer, vi ere komne til at tigge og bede, om vi kunde faae Noget, der lignede